

prof. dr hab. Robert Gałązkowski

Warszawa 1.09.2022 r.

Kierownik

Zakładu Ratownictwa Medycznego

Wydziału Nauk o Zdrowiu

Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego

Ocena osiągnięcia naukowego:

„*Himalaizm w sezonie letnim i zimowym – analiza zagrożeń środowiskowych w wysokogórskiej >strefie śmierci< na ośmiotysięcznikach Himalajów i Karakorum*” oraz dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego dr. n. med. Roberta Szymczaka w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauki o zdrowiu

Ocena formalna

Osiągnięcie naukowe „*Himalaizm w sezonie letnim i zimowym – analiza zagrożeń środowiskowych w wysokogórskiej >strefie śmierci< na ośmiotysięcznikach Himalajów i Karakorum*” oraz przesłane mi do recenzji materiały są kompletne i spełniają wymogi formalne opisane w art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Dane osobowe

Dr n. med. Robert Konrad Szymczak w 2002 roku uzyskał dyplom lekarza po ukończeniu studiów na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Gdańsku. W latach 2000–2001 odbył roczne studia na Uniwersytecie Medycznym w Perugii we Włoszech w ramach programu Socrates–Erasmus. W latach 2002–2009 odbył szkolenie specjalizacyjne w dziedzinie medycyny ratunkowej zakończone uzyskaniem tytułu specjalisty. W 2010 roku uzyskał tytuł doktora nauk medycznych na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Gdańsku po przedstawieniu dysertacji : „*Wpływ przewlekłej hipoksji wysokogórskiej na wybrane parametry życiowe organizmu człowieka*”.

Doktor Robert Szymczak w latach 2003-2021 był asystentem w Katedrze Medycyny Ratunkowej Akademii Medycznej w Gdańsku, a od 2009 Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego. Od 2021 roku jest adiunktem w Katedrze Medycyny Ratunkowej Wydziału Nauk o Zdrowiu z Instytutem Medycyny Morskiej i Tropikalnej Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego w Gdańsku. Od 2016 roku jest również wykładowcą w Medycznym Centrum Kształcenia Podyplomowego Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Ocena osiągnięcia naukowego

Przedstawione do oceny osiągnięcie habilitacyjne stanowi cykl publikacji pt. „*Himalaizm w sezonie letnim i zimowym – analiza zagrożeń środowiskowych w wysokogórskiej >strefie śmierci< na ośmiotysięcznikach Himalajów i Karakorum*” składający się z trzech artykułów

o łącznej wartości Impact Factor 12,522 i łącznej punktacji MNiSW 340. W skład cyklu prac weszły następujące tytuły:

1. Szymczak R. K., Pyka M. K., Grzywacz T., Marosz M., Naczyk M., Sawicka M. „Compartion of environmental conditions on summits of Mount Everest and K2 in climbing and midwinter seasons”. *Interneteional Journal of Environmental Research and Public Health*. 2021; 18:3040. Doi: 10.3390/ijerph18063040,
2. Szymczak R. K., Marosz M., Grzywacz T., Sawicka M., Naczyk M. „Death Zone Weather Extremes Mountaineers Have Experienced in Successful Ascents”. *Frontiers in Physiology*. 2021; 12:696335. Doi: 10.3389/fphys.2021.696335,
3. Szymczak R. K., Błażejczyk K. „Heat balance when climbing Mount Everest”. *Frontiers in Physiology*. 2021; 12:765631. Doi: 10.3389/fphys.2021.765631.

Powyższe publikacje są powiązane tematycznie i stanowią unikalną i kompleksową analizę warunków pogodowych i zagrożeń środowiskowych na szczytach ośmiotysięcznych dwóch oddalonych od siebie geograficznie najwyższych łańcuchów górskich - Himalajów i Karakorum zarówno w sezonie letnim jak i zimowym. Kontekstem powstania cyklu publikacji był wzrost popularności himalaizmu zimowego oraz śmierć himalaistów podczas zimowych ataków szczytowych. Cykl artykułów w precyzyjny sposób określa różnice w poziomie zagrożenia niedotlenieniem oraz wychłodzeniem organizmu podczas zdobywania ośmiotysięczników Himalajów i Karakorum w sezonie wyprawowym i zimą, przedstawia najbardziej ekstremalne warunki doświadczane w wysokogórskiej „strefie śmierci” oraz określa możliwości zachowania bilansu cieplnego przez himalaistę w różnych sezonach i warunkach pogodowych. Wnioski wynikające z cyklu prac mają wyjątkowo istotne znaczenie praktyczne dla himalaistów, organizatorów ekspedycji oraz lekarzy wyprawowych.

Pierwsza z cyklu prac poddanych ocenie „*Comparison of environmental conditions on summits of Mount Everest and K2 in climbing and midwinter seasons*” jest wnikliwą analizą wartości ciśnienia atmosferycznego, temperatury powietrza oraz prędkości wiatru na szczytach Mount Everest i K2 w typowym sezonie wyprawowym i zimą. Praca miała na celu przedstawienie wpływu parametrów meteorologicznych na poziom wysokości odczuwalnej, maksymalny pobór tlenu, tempo wspinaczki, temperaturę odczuwalną i czas do odmrożenia twarzy. Celem pracy było również określenie, na którym ze szczytów reprezentujących dwa najwyższe łańcuchy górskie i podczas którego sezonu panują najbardziej ekstremalne warunki środowiskowe. Habilitant wykazał, że w typowym sezonie wyprawowym (Mount Everest – maj; K2 – lipiec) bardziej surowe warunki ciśnienia atmosferycznego i temperatury powietrza występowały na szczycie Mount Everest (odpowiednio na Mount Everest 333 hPa, -26°C i na K2 347 hPa, -21°C), natomiast prędkość wiatru była porównywalna na obu szczytach ($15\text{--}16\text{ m}\cdot\text{s}^{-1}$). W sezonie zimowym ciśnienie atmosferyczne było nieznacznie niższe na Mount Everest (324 hPa) niż na K2 (326 hPa). Temperatura powietrza była niższa na K2 (-45°C) niż na Mount Everest (-36°C), natomiast prędkość wiatru była wyższa na Mount Everest ($41\text{ m}\cdot\text{s}^{-1}$) niż na K2 ($27\text{ m}\cdot\text{s}^{-1}$). Nowatorską i najistotniejszą częścią publikacji jest identyfikacja rozmiaru wpływu, jaki ma bardziej północna lokalizacja geograficzna łańcucha górskiego Karakorum w porównaniu do Himalajów (8° różnicy) na ciśnienie atmosferyczne, temperaturę powietrza i prędkość wiatru w sezonie zimowym. Ciśnienie atmosferyczne na szczycie K2 zimą było jedynie o 2 hPa wyższe od ciśnienia na Mount Everest zimą, mimo że

K2 jest o 237 m niższy niż Mount Everest. Porównywalny niski poziom ciśnienia występuje latem w Himalajach na wysokości około 9100 m n.p.m. Biorąc pod uwagę wysokość odczuwalną oba szczyty w sezonie zimowym są dziewięciotysięcznikami. Temperatura powietrza we wszystkich miesiącach, a szczególnie zimą, była niższa na K2 niż na Evereście, mimo niższej wysokości K2. Stwierdzona przez habilitanta zdecydowanie silniejsza prędkość wiatru zimą na Mount Everest w porównaniu do K2 była zgodna z lokalizacją prądów strumieniowych, które występują zimą nad Himalajami, a jedynie graniczą z Karakorum.

W drugiej publikacji „*Death Zone Weather Extremes Mountaineers Have Experienced in Successful Ascents*” habilitant kontynuuje naukową analizę zagadnień związanych z zagrożeniami środowiskowymi powyżej 8000 m n.p.m. Celem pracy było zbadanie warunków środowiskowych doświadczonych podczas najbardziej ekstremalnych wspinaczek na ośmiotysięczniki Himalajów i Karakorum zarówno w sezonie wspinaczkowym jak i zimą. Warto podkreślić, że habilitant w drugiej pracy zanalizował ponad pół tysiąca wejść na ośmiotysięczniki. Himalaiści nieużywający tlenu z butli doświadczali najniższego ciśnienia podczas wspinaczek na Mount Everest poza sezonem zimowym (335 hPa). Najniższa temperatura panowała podczas wejść zimowych na niższe ośmiotysięczniki w Karakorum (-38°C). Wiatr wiał najsilniej podczas zdobywania wysokich ośmiotysięczników zimą w Himalajach ($41\text{ m}\cdot\text{s}^{-1}$). Natomiast himalaiści używający tlenu doświadczali najniższego ciśnienia podczas wejść zimowych na Mount Everest (326 hPa). Najniższa temperatura panowała w Karakorum podczas wejścia na K2 (-40°C). Najsilniej wiatr wiał podczas zimowych wejść na Mount Everest (średnio $36\text{ m}\cdot\text{s}^{-1}$). Habilitant ustalił, że najbardziej ekstremalnych połączonych warunków niskiego ciśnienia, niskiej temperatury i silnego wiatru doświadczali himalaiści wspinający się Mount Everest poza typowym sezonem wyprawowym oraz w sezonie zimowym. Himalaiści wspinający się zimą w Himalajach doświadczali ekstremalnie silnej prędkości wiatru, natomiast w Karakorum musieli zmagać się z bardzo niskimi temperaturami, co było zgodne z wynikami i wnioskami z pierwszej pracy. Najtrudniejsze warunki udało się przetrwać himalaistom, którzy wspinali się zimą na Mount Everest używając dodatkowego tlenu. Warunki te były porównywalne ze średnimi wartościami parametrów pogodowych w sezonie zimowym obliczonymi dla Mount Everestu w pierwszej publikacji cyklu. Bardzo ciekawym wynikiem drugiej pracy jest stwierdzenie faktu, że żaden z himalaistów wspinających się bez wspomaganie tlenem nie doświadczył połączonych warunków ciśnienia atmosferycznego, temperatury powietrza i prędkości wiatru porównywalnych ze średnimi wartościami dla zimowych miesięcy na szczycie Everestu i K2 wykazanymi w pierwszej pracy cyklu. Wynik ten wskazuje, że podczas kolejnych wypraw zimowych bez stosowania tlenu z butli istnieje ryzyko, że któryś z himalaistów będzie narażony na warunki bardziej ekstremalne niż te, w których dotychczas wykazano możliwość przetrwania. Bazując na wynikach pracy, habilitant przedstawił ważne, praktyczne rekomendacje dla himalaistów oraz organizatorów wypraw wysokogórskich, między innymi zalecenie używania tlenu z butli podczas wypraw na ośmiotysięcznik w sezonie zimowym oraz rekomendację, by wysoki poziom wydolności był ważnym czynnikiem przy wyborze himalaistów biorących udział w ekspedycjach zimowych. Na uwagę zasługuje również wykazanie przez habilitanta, że podczas okna pogodowego z niską prędkością wiatru w typowym sezonie wyprawowym zarówno na Mount Everest jak i K2 można spodziewać się wyższych wartości ciśnienia atmosferycznego i wyższej temperatury powietrza. Przeciwnie do typowego sezonu wyprawowego, współzależność podstawowych parametrów pogodowych w sezonie zimowym na Mount Everest jest niekorzystna dla himalaistów, ponieważ podczas

okien pogodowych z niską prędkością wiatru należy spodziewać się niskich wartości ciśnienia atmosferycznego oraz niskiej temperatury powietrza.

Trzecia publikacja „*Heat balance when climbing Mount Everest*” opisuje zagadnienie możliwości zachowania bilansu cieplnego przez himalaistę. Stwierdzenie w pierwszych dwóch publikacjach ekstremalnie niskich wartości temperatury powietrza oraz ogromnych prędkości wiatru na ośmiotysięcznikach w sezonie zimowym było powodem rozszerzenia badań i przeprowadzenia analizy bilansu cieplnego himalaisty podczas aktywnej fazy wspinaczki na Mount Everest w różnych warunkach pogodowych i porach roku. Dzięki współpracy z Instytutem Geografii i Zagospodarowania Przestrzennego Polskiej Akademii Nauk analizę składowych bilansu cieplnego człowieka habilitant obliczył korzystając z modelu wymiany ciepła między człowiekiem a otoczeniem – Man Environment Heat Exchange, który w przeciwieństwie do innych modeli uwzględnia bardzo istotne dla środowiska wysokogórskiego parametry, takie jak gęstość powietrza i zawartość tlenu w powietrzu. Na podstawie wyników trzeciej pracy habilitant wykazał, że himalaiści są narażeni na niewielkie ryzyko wychłodzenia podczas aktywnego wspinania się na Mount Everest. Potencjalne ryzyko wychłodzenia występuje na ekstremalnych wysokościach w sezonie zimowym w pochmurne i wietrzne dni. Ważnymi wnioskami z pracy jest stwierdzenie, iż największą rolę w przeciwdziałaniu utracie ciepła na dużych wysokościach odgrywa poziom aktywności fizycznej oraz właściwości termoizolacyjne odzieży oraz to, że konwekcja oraz parowanie są odpowiedzialne za większość strat ciepła przez himalaistę podczas wspinaczki. Bardzo ciekawym wnioskiem jest zwrócenie uwagi habilitanta na fakt, że spadek ciśnienia atmosferycznego – spadek gęstości powietrza wraz z wysokością ma duży wpływ na konwekcyjne straty ciepła zmniejszając je na dużych wysokościach.

Podsumowując, wybrane przez habilitanta publikacje są powiązane tematycznie i stanowią postęp w zrozumieniu skali zagrożeń środowiskowych w wysokogórskiej „strefie śmierci” oraz różnic w charakterystyce zagrożeń środowiskowych podczas zdobywania ośmiotysięczników Himalajów i Karakorum w sezonie wyprawowym i zimowym. Habilitant ustalił, że w typowym sezonie wyprawowym ciśnienie atmosferyczne oraz temperatura powietrza są niższe na tych samych wysokościach na ośmiotysięcznikach w Himalajach w porównaniu do Karakorum. Prędkość wiatru w typowym sezonie wyprawowym jest podobna w obu lokalizacjach. Kandydat stwierdził również, iż w sezonie zimowym na tych samych wysokościach n.p.m., wartości ciśnienia atmosferycznego oraz temperatury są niższe w Karakorum, natomiast prędkość wiatru jest wyższa w Himalajach. W cyklu prac habilitant sprecyzował warunki środowiskowe, jakie do tej pory zostały doświadczane przez himalaistów niestosujących tlenu z butli i stwierdził, że były one mniej ekstremalne niż średnie warunki panujące w pełni sezonu zimowego na K2 oraz na Mount Everest. Dzięki dokładnej analizie bilansu cieplnego podczas wspinaczki na Mount Everest habilitant wykazał, że w sezonie zimowym na wysokościach powyżej 8000 m podczas pochmurnych i wietrznych dni aktywnie wspinający się himalaista w stroju o obecnie dostępnej izolacyjności ma ujemny bilansu cieplny, co grozi wychłodzeniem organizmu.

Ocena pozostałego dorobku naukowego

Dr n. med. Robert Szymczak jest autorem 34 prac naukowych opublikowanych w recenzowanych czasopismach naukowych o łącznym IF 38,205 i łącznej punktacji MNiSW 801. Jest autorem korespondencyjnym prac o łącznym IF 38,205 oraz pierwszym

autorem prac o sumarycznym IF 29,715. Liczba cytowań na dzień 11 marca 2022 roku wyniosła 28 (Scopus) i 26 (Web of Science), a indeks Hirscha wyniósł 3 (Scopus) i 3 (Web of Science). Wyłączając trzy artykuły stanowiące osiągnięcie naukowe pozostały dorobek stanowi 31 prac naukowych o sumarycznym IF 25,683 i łącznej punktacji MNiSW 461, w tym do uzyskania tytułu doktora nauk medycznych osiem prac o sumarycznym IF 0,747 i punktacji MNiSW 21, a po uzyskaniu stopnia doktora 23 prace naukowe o łącznym IF 24,936 i punktacji MNiSW 440. Dodatkowo habilitant jest autorem 13 monografii jako pierwszy autor i 2 jako współautor. Jest autorem cyklu ośmiu rozdziałów zamieszczonych w dwóch tomach książki pt. „100 porad GÓR”. Książka jest rekomendowana przez Komisję Szkolenia Polskiego Związku Alpinizmu. Publikacja ma charakter edukacyjny, a jednym z założeń, jakie przyświecały jej powstaniu była poprawa bezpieczeństwa osób przebywających w górach i uprawiających szeroko rozumiane sporty przestrzeni.

Pan Doktor w przebiegu swojej pracy naukowej recenzował publikacje w następujących czasopismach naukowych:

- Sensors (MDPI), IF 3,576 (1),
- International Journal of Environmental Research and Public Health (MDPI), IF 3,390 (2),
- Healthcare (MDPI), IF 2,645 (1),
- Wilderness and Environmental Medicine (Elsevier), IF 1,518 (1).

Habilitant odbył dwa miesięczne zagraniczne staże naukowe w Bangor University, School of Sports, Health and Exercise Sciences w Walii i w Research Centre of Bioengineering and Sport Sciences – Rovereto we Włoszech.

W 2011 roku był współuczestnikiem i współwykonawcą projektu finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki - numer rejestracyjny N N404 262140 „Wpływ suplementacji witaminą D3 na sprawność psychomotoryczną, wydolność fizyczną i tolerancję wysiłkową młodych mężczyzn w warunkach hipoksji”, którego kierownikiem był dr n. o kult. fiz. Tomasz Grzywacz. W 2007 roku był współautorem pracy statutowej Katedry Medycyny Ratunkowej Akademii Medycznej w Gdańsku dotyczącej wprowadzenia elektronicznego systemu zapisu i analizy danych na oddziale ratunkowym. W 2005 roku był współautorem pracy statutowej Katedry Medycyny Ratunkowej Akademii Medycznej w Gdańsku dotyczącej teletransmisji danych w medycynie ratunkowej. Dodatkowo uczestniczył w innych projektach badawczych: w 2009 roku współuczestniczył w międzynarodowym projekcie naukowym „Antur Ymchwil 2009 Expedition” organizowanym przez Bangor University (Walia) oraz Research Centre of Bioengineering and Sport Sciences (Rovereto, Włochy). W 2008 roku współuczestniczył w międzynarodowym projekcie naukowym „Medex 2008 Hidden Valley Research Expedition” organizowanym przez Bangor University, Medical Expeditions Ltd oraz Plans Branch of Headquarters Army Recruiting and Training Division. W 2005 roku był autorem projektu badawczego PHARE (Polish High Altitude Research Expeditions), w skład którego wchodziły badania jakości snu, wydolności tlenowej i beztlenowej oraz badania funkcji poznawczych w warunkach wysokogórskich.

Działalność dydaktyczna i organizacyjna

Dr n. med. Robert Szymczak brał aktywny udział w realizacji projektów związanych z dydaktyką finansowanych z funduszy Unii Europejskiej:

1. Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój „Poprawa jakości kształcenia studentów Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego poprzez rozwój infrastruktury dydaktycznej i wsparcie procesu nauczania o metody symulacji medycznej - POWR.05.03.00-00-0008/15-01”. Nadzorował merytorycznie treść oraz realizację 60 scenariuszy filmów edukacyjnych z zakresu medycyny ratunkowej (2021).
2. Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój „Poprawa jakości kształcenia studentów Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego poprzez rozwój infrastruktury dydaktycznej i wsparcie procesu nauczania o metody symulacji medycznej - POWR.05.03.00-IP.05-00-001/15”. Przygotował 19 scenariuszy klinicznych do prowadzenia symulacji o wysokiej wierności w centrum symulacji GUMED (2019).
3. Nowa Infrastruktura i wyposażenie pracowni warsztatowych dla potrzeb kierunków o profilu praktycznym w Gdańskim Uniwersytecie Medycznym i Akademii Pomorskiej w Słupsku (RPPM.04.02.00-22-0003/16-01). Sprawował nadzór merytoryczny oraz określił specyfikację wyposażenia Katedry Medycyny Ratunkowej do prowadzenia symulacji medycznych (2017).

Pracując od 2003 roku w Katedrze Medycyny Ratunkowej Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego prowadził zajęcia z zakresu medycyny ratunkowej, medycyny katastrof oraz pierwszej pomocy dla studentów Wydziału Lekarskiego (kierunek lekarski, English Division, kierunek lekarsko-dentystyczny), Wydziału Farmaceutycznego (kierunek farmacja) oraz Wydziału Nauk o Zdrowiu (kierunek ratownictwo medyczne). Obecnie prowadzi zajęcia dla studentów Wydziału Lekarskiego na kierunku lekarskim: IV rok - przedmiot medycyna ratunkowa, VI rok - przedmiot medycyna ratunkowa oraz na kierunku English Division IV rok - przedmiot emergency medicine, VI rok - przedmiot emergency medicine. Jako nauczyciel akademicki jest wysoko oceniany przez studentów w ankiecie dydaktycznej. Jego średnia ocena z ostatnich 10 lat wynosi ponad 93 %. W latach 2016-2020 z inicjatywy i dzięki pomysłowi habilitanta był realizowany fakultet dla studentów kierunku lekarskiego (Medycyna wysokogórska i wyprawowa) i English Division (High Altitude and Expedition Medicine). Dr Robert Szymczak bierze również aktywny udział w kształceniu podyplomowym. Prowadzi wykłady z zakresu medycyny ratunkowej w ramach kursów dla stażystów podyplomowych oraz kursu specjalizacyjnego z medycyny ratunkowej dla wszystkich specjalności lekarskich. Habilitant jest wykładowcą z zakresu medycyny wysokogórskiej i ekspedycyjnej w ramach studiów podyplomowych z Medycyny Ekstremalnej i Medycyny Podróży w Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, gdzie również opracował skrypt z zakresu medycyny wysokogórskiej dla studentów studiów z Medycyny Ekstremalnej i Medycyny Podróży. Prowadzi szkolenie z zakresu medycyny wysokogórskiej podczas kursów dla lekarzy Certyfikowanych Centrów Medycyny Podróży. W 2015 prowadził szkolenia dla personelu medycznego jednostek ochrony zdrowia na terenie województwa pomorskiego i w Uniwersyteckim Centrum Klinicznym z zakresu podstaw pobierania narządów od dawców po nieodwracalnym zatrzymaniu krążenia. W swojej działalności dydaktycznej w latach 2004–2012 szkolił również lekarzy zarówno w Polsce jak i za granicą (Wielka Brytania – New Castle, Birmingham; Austria – Wiedeń, Karyntia; Finlandia – Hyvinkaa) w zakresie medycyny ratunkowej jako instruktor Europejskiej Rady Resuscytacji realizując następujące szkolenia: Basic Life Support (BLS), Advanced Life Support (ALS), European Pediatric Life Support (EPLS), European Trauma Course (ETC). Habilitant jest współtwórcą kanału edukacyjnego na platformie YouTube „Medycyna

ratunkowa

GUMED”

(<https://www.youtube.com/channel/UCae2pzve01K8RkqpYBSzOWA/playlists>).

Współtworzył film edukacyjny dla lekarzy pracujących na oddziałach covidowych na temat procedury udrożnienia dróg oddechowych rurkami nadgłośniowymi (<https://www.youtube.com/watch?v=tI35fwLYf8I>). Jest czynnym zawodowo lekarzem pracującym w systemie ratownictwa przedszpitalnego i szpitalnego. Jako lekarz zabezpieczał również wyprawy wysokogórskie, co stanowi unikalne połączenie przedmiotu badań i działalności habilitanta z praktyką.

Dr Robert Szymczak stworzył i prowadzi od 2006 roku pierwszą w Polsce stronę internetową popularyzującą wiedzę z zakresu chorób wysokogórskich, zagrożeń w górach i zabezpieczeń medycznych wypraw górskich: <https://www.medeveryest.com/poradnik.html>. Prowadzi również kanał na YouTube z własnymi filmami z zakresu medycyny i eksploracji wysokogórskiej. Cyklicznie prowadził warsztaty z zakresu medycyny górskiej i wysokogórskiej pierwszej pomocy w ramach festiwali górskich: Kolosy, Krakowski Festiwal Górski, Festiwal Przygody Wanoga, Wondól Challenge.

Habilitant brał udział w międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych zarówno w charakterze wykładowcy jak członka komitetów naukowych i organizacyjnych. Aktywnie uczestniczy w wydarzeniach medialnych udzielając wywiadów i komentarzy w prasie, radiu i telewizji przedstawiając w przystępny sposób wpływ warunków wysokogórskich na zdrowie człowieka.

Habilitant był również autorem opinii oraz analiz dotyczących wypadków i zdarzeń niepożądanych i akcji ratunkowych w górach wysokich dla Polskiego Związku Alpinizmu. Raporty dotyczyły między innymi akcji ratunkowych na ośmiotysięcznikach: Nanga Parbat, Makalu oraz Broad Peak.

Jest współzałożycielem Polskiego Towarzystwa Medycyny i Ratownictwa Górskiego, w latach 2012-2016 pełnił funkcję wiceprezesa. Habilitant jest również członkiem International Society for Mountain Medicine (od 2006).

Dr Robert Szymczak w latach 2015-2022 był opiekunem dwóch lekarzy specjalizujących się w medycynie ratunkowej. Dodatkowo jako promotor prowadził trzy prace magisterskie i trzy prace licencjackie.

Nagrody i wyróżnienia

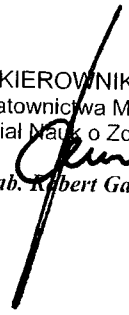
Habilitant otrzymał 5 nagród specjalnych Rektora Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego za opublikowanie artykułów w czasopismach z pierwszego kwartyla wartości współczynnika wpływu w dziedzinach nauk medycznych i nauk o zdrowiu (2021/2022), został zakwalifikowany do finału Nagrody Fundacji Nauki Polskiej im. Artura Rojszczaka (2010). Otrzymał również nagrodę dydaktyczną „Amicus Studentis” przyznaną przez Uczelniany Samorząd Studencki Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego nauczycielom akademickim pracującym na uczelni, których wiedza i umiejętność jej przekazywania stanowią wzór do naśladowania. W zakresie działalności wysokogórskiej otrzymał następujące nagrody:

1. Złoty medal za zasługi dla sportu - Medalla al Merito Deportivo nadany przez króla Hiszpanii. Medal otrzymał za udział w międzynarodowej akcji ratunkowej w Himalajach po hiszpańskiego wspinacza Inakiego Ochoa de Olza w 2008 roku,

2. Medal Prezydenta Miasta Gdańska przyznany przez Pawła Adamowicza za wieloletnią aktywność w górach wysokich, zdobycie szczytów himalajskich, popularyzację wiedzy o medycynie ratunkowej i wysokościowej (2010),
3. Nominacja do nagrody środowisk wspinaczkowych „Jedynka” (2010),
4. Tytuł honorowego członka Klubu Wysokogórskiego Trójmiasto (2017).

Wnioski końcowe

Podsumowując, po zapoznaniu się z całą dokumentacją, z publikacjami osiągnięcia naukowego, stanowiącego podstawę rozprawy habilitacyjnej, a także z pozostałym dorobkiem naukowym, dydaktycznym i organizacyjnym stwierdzam, że dr n. med. Robert Szymczak wniósł istotny wkład w rozwój dziedziny, która stała się przedmiotem jego badań. Biorąc pod uwagę zapisy art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 z póź. zm.) uważam, że habilitant spełnia w pełni kryteria określone dla kandydatów do awansu naukowego na stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauki o zdrowiu. W związku z powyższym przedkładam Wysokiej Radzie Nauk o Zdrowiu Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego wniosek o dalsze procedowanie postępowania habilitacyjnego.

KIEROWNIK
Zakładu Ratownictwa Medycznego
Wydział Nauk o Zdrowiu

prof. dr hab. Robert Galęzkowski